

Komunikace je víc než slova

Při rozhovorech se setkáváme se dvěma typy lidí: jedni chtějí něco sdělit, zatímco druzí se chtějí ukázat. Ti druzí bývají obvykle samozvaní experti na všechno, o čem se diskutuje. Nikdy neodolají pokušení, aby „do ringu“ nepřišli se svým názorem. Sledují záměr, aby na sebe upoutali pozornost, místo aby se od druhých něčemu naučili.

Skutečně zbláhlost znalec věci, o které se hovoří, nikdy nesnižuje druhé, aby sám sebe vyvýšil. A také nepotřebuje v rozhovoru s prostými lidmi používat cizí výrazy. Takový slovník, který je namísto mezi odborníky, je jinde zbytečný.

V náboženství jsme si vytvořili vlastní žargon. Užíváme například slova jako spasení, posvěcení, ospravedlnění a smíření. Pro nás jsou taková slova nedocenitelná, ale nekřesťanům většinou nic neříkají.

Jedním z principů komunikace je zásada, že slovo musí být oběma stranám srozumitelné, aby mohlo být používáno. Skutečnost, že ty rozumíš slovu nebo pojmu, ještě neznamená, že mu rozumí ten, komu ho říkáš. Diskutér nebo přednášející je odpovědný za to, že volí slova, kterým obě strany rozumí. Dlouhá a atraktivní řeč může být sice efektní, ale nemusí být dobrým prostředkem ke komunikaci. Házet do vzduchu slova a předstírat, že budou srozumitelná, je bezohledné a sobecké.

E. H. Hutten vyprávěl krásný příběh o Albertu Einsteinovi a tak na dobrém příkladu ukázal, jak skutečný odborník, který zná „svou parketu“, nepotřebuje – a ani netouží – učinit dojem na druhé. Když Einstein působil na univerzitě v Princetonu, příležitostně navštívil přednášku jednoho vědce, který byl známý tím, že své výklady zamlžoval a činil je nesrozumitelné odbornými a technickými výrazy. Onen příběh Hutten popsal těmito slovy:

Po přednášce Einstein povstal a otázal se, jestli se může na něco zeptat. Pak šel k tabuli a jednoduchými slovy začal vysvětlovat to, o čem přednášející hovořil. A na závěr svého vystoupení vlídně a zdvořile dodal: „Nebyl jsem si zcela jistý, jestli jsem vám správně rozuměl.“ Tím způsobem objasnil to, co přednášející nebyl schopen sdělit.

O to tedy jde v účelné komunikaci. Ježíš byl skutečný mistr a znalec, ale nikdy nepředpokládal, že lidé budou všemu rozumět již jen proto, že to řekl. A tak ustavičně dbal, aby jeho posluchači správně chápali, co jim sděloval. Používal obrazy, podobenství a příklady. Před dávnou dobou řekl Aquinas: „Špatný učitel stojí na svém místě a volá žáky, aby přišli k němu. Dobrý učitel jde za svými žáky a odvede je tam, kde by měli být.“

Z knihy Maxe Lucada „Na kováččině“